

روزنامه ایران بررسی می کند:

بودجه ورزش؛ خوب، بد، کم یا زیاد؟!

پرونده بودجه ورزش

برآیند این صفحه به ما می گوید که آیا بودجه ورزش متناسب با نیازها و کارکرد ورزش تعیین شده یا نه؟

صاحبان نظران حوزه ورزش و درمان به نقد و کارشناسی بگذاریم و مقایسه ای میان بودجه ورزش کشورمان با سایر کشورها داشته باشیم.

ورزشگاه آزادی

هزینه ساخت:

۹ هزار میلیارد تومان

ورزشگاه آزادی

هزینه ساخت:

۲۳ هزار میلیارد تومان

۴ ورزشگاه قطر

۲۱ برابر بودجه یکسال ورزش ایران

۶۸ هزار میلیارد برای ۴ ورزشگاه

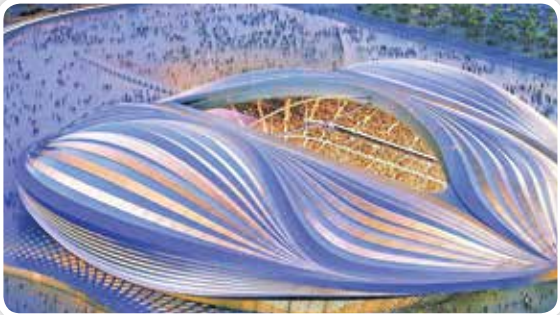
آرمن سروخانیان، یکی از انتقادات رایج به ورزش ایران کمبود زیرساختهاست. بیشتر ورزشگاههایی که میزبان مسابقات لیگ برتر فوتبال هستند مستهلک شده و هواداران آرزو دارند که برای تماشای بازیها به ورزشگاههای تازه ساز بروند. ولی سوال این است که ساخت ورزشگاه جدید چقدر هزینه دارد و با توجه به بودجه مصوب ورزش چقدر میسر است؟ بررسی هزینه ساخت ورزشگاههایی که قطر برای میزبانی جام جهانی ساخته، می تواند در این باره تا حدودی روشنگری کند. یکی از این ورزشگاهها «جنوب» نام دارد که در منطقه الوکره، در فاصله ۱۴ کیلومتری دوحه ساخته شده و میزبان هفت بازی جام جهانی خواهد بود. هزینه ساخت این ورزشگاه ۴۰ هزار نفری ۵۸۷ میلیون یورو بوده که معادل ۱۷ هزار میلیارد تومان است.

در میان هشت ورزشگاهی که برای میزبانی جام جهانی ساخته یا بازسازی شده اند، ورزشگاه «المامه» در دوحه یکی از ارزان ترینها است که هزینه ساخت آن ۳۴۲.۵ میلیون دلار (۹۱ هزار میلیارد تومان) بوده است. ظرفیت این ورزشگاه هم ۴۰ هزار نفر است و میزبان هفت بازی از جمله یکی از بازیهای مرحله یک چهارم نهایی خواهد بود.

ورزشگاه ۶۰ هزار نفری «البیث» یکی از گرانترین ورزشگاههای این مجموعه است که با هزینه ۸۴۷ میلیون دلار (۲۲ هزار میلیارد تومان) ساخته شده است.

ورزشگاه ۸۰ هزار نفری «لوسیل» با هزینه ۷۶۷ میلیون دلاری ساخته شده (۲۰ هزار میلیارد تومان)، مجموعه ای که قرار است میزبان بازی فینال هم باشد.

این در حالی است که مبلغ ۳ هزار و ۱۲۲ میلیارد بودجه کل ورزش ایران برای سال ۱۴۰۱ در نظر گرفته شده است.

ورزشگاه جنوب

هزینه ساخت:

۱۷ هزار میلیارد تومان

ورزشگاه لوسیل

هزینه ساخت:

۲۰ هزار میلیارد تومان

دوومیدانی و بودجه ۱۱ سال قبل

گروه ورزشی / بودجه مشکل همیشگی ورزش ایران بوده و تنها مختص یک فدراسیون نیست. شاید حالا خیلی از فدراسیونها با بودجه ای که قبلا در برنامه شان بوده اداره می شوند، نمونه اش فدراسیون دوومیدانی است که سید مصطفی کریمی رئیس سابق دوومیدانی بعد از درخشش

ملی پوشانش با ۵ مدال در بازیهای آسیایی ۲۰۱۰ گوانگژو، قول بودجه ۱۰ میلیاردی را برای ۸۹ گرفت. بودجه ای که آن موقع کریمی معتقد بود با آن می تواند دوومیدانی کاران را ساپورت کرده و برای بازیهای آسیایی ۲۰۱۴ مدالهای بیشتری بگیرد. به گفته او بودجه فدراسیون دوومیدانی در سال

۸۹ پنج برابر شده و ۱۰ میلیارد تومان می شود. قرار بود از این ۱۰ میلیارد دیگری از دوومیدانی را در سازمان وقت تربیت بدنی و ۳ میلیارد تومان را هم کمیته ملی المپیک به فدراسیون بدهد تا دوومیدانی کاران با تمرین در اردوهای اروپایی آماده شوند. کریمی هم برنامه های فدراسیون را تا

بازیهای المپیک ۲۰۱۲ روی بودجه ۱۰ میلیاردی چید و امیدوار بود روی دیگری از دوومیدانی را در المپیک لندن و بازیهای آسیایی با مدال های خوش رنگ نشان دهد. اما این رویه در حد قول ماند. چرا که چنین بودجه ای به فدراسیون داده نشد و برنامه ها استارت نخوردند و بعد

هم مصطفی کریمی با اجرای قانون ممنوع الکاری مدیران بازنشسته رفت. اما نکته جالب اینکه بعد از ۱۰ سال حلال سهم فدراسیون دوومیدانی از بودجه ورزش همان ۱۰ میلیارد است که ۹ میلیارد از وزارت ورزش و یک میلیارد و خرده ای از کمیته ملی المپیک، آن هم حالا که ارزش

هزار تومان است. البته دیگر خبری از درخشش و مدال دوومیدانی کاران نیست و از طرفی هاشم صیامی رئیس هم معتقد است فدراسیون شرایط خوبی ندارد، هرچه بودجه می گیرد صرف مالیات می شود و بنابراین پول زیادی برای دوومیدانی نمی ماند.

صالحی امیری: کف بودجه مورد نیاز کمیته ملی المپیک ۵۰۰ میلیارد است

تلفیق بودجه خطر تعلیق برای ورزش ایران دارد

مهری رنجبر / بودجه ورزش ایران تا چه میزان پاسخگوی نیازهای ورزش کشور است؟ این موضوع را با سیدرضا صالحی امیری مطرح کردم و رئیس کمیته ملی المپیک پاسخ های جالبی به ما داد. البته بخشی از توضیحات رئیس را از دل گفت و گو خارج کردیم و در قالب شماره های یک تا پنج می توانیم در همین صفحه بخوانیم. البته نکات ویژه ای در دل مصاحبه رئیس کمیته ملی المپیک هست که بد نیست نمایندگان مجلس به آن توجه کنند.

بودجه سال آینده ورزش را چگونه ارزیابی می کنید؟
ایران در منطقه پایین سرانه بودجه ورزش بین کشورها دنیا قرار دارد، البته منهای عراق، افغانستان و پاکستان. قطر برای جام جهانی ۶ میلیارد دلار هزینه کرده ولی کل بودجه ورزش ایران امسال بالای ۱۰۰ میلیون دلار نبود. ۱۱۴۲ میلیارد و ۹۰۸ میلیون تومان وزارت ورزش و ۱۶۶ میلیارد و ۵۰۰ میلیون تومان هم کمیته ملی المپیک. آن هم با دلار نزدیک ۳۰ هزار تومان.

ادغام بودجه کمیته و وزارت ورزش را چگونه ارزیابی می کنید؟
ایرانیان به فدراسیونها ۲۰، ۴۰ یا ۴۰ میلیون بدهند و بعد بگویند با دنیا رقابت کنید. شمشیربازی ما برای

رقابت با ایتالیا، کاراته با ژاپن و تکواندو با چین نیاز به زیرساخت، بودجه و منابع استراتژیک همزمان دارد. در این مدت مدام به سازمان برنامه و بودجه من دو ماه بعد از سال ۱۴۰۱ بودجه ام را نمی دانم که بخواهم بدانم روی چه چیزی برنامه ریزی کنم. اواخر اسفند بودجه ابلاغ می شود، ما همان را می گیریم و به فدراسیونها می دهیم تا کار کنند و ببینیم چه می شود.

اما سال آینده با وجود بازیهای آسیایی، کشورهای اسلامی، داخل سالن و جام جهانی، بودجه ای که اختصاص یافته با این همه رویداد برای حمایت فدراسیون ها کفایت می دهد؟
سال آینده برای ما سال بلوغی است، بودجه هم زیاد نیست اما مجبوریم با همین رقم برنامه ریزی کنیم. من تقاضای کف بودجه یعنی ۵۰۰ میلیارد تومان را کردم اما ۳۸۰ میلیارد تومان به کمیته المپیک می دهند. من میزان بیشتری از می خواهم، چرا که ۶۰-۵۰ پرواز داریم که ۳۵-۳۰ میلیارد تومان می شود و برای اسکان هر نفر ۵۰ دلار باید بدهیم. این قضیه پیچیده نیست. اگر بگویند نمی دهیم، مجبوریم ۸۰ میلیارد از کمبودها را جور دیگری مدیریت کنیم. با این شرایط مجبورم بخشی از بودجه فدراسیونها را بدهم یا کم کنم. چاپخانه نداریم. من بودجه ۳۳ میلیاردی را

به ۲۰۸ میلیارد رساندم و حالا ۳۸۰ میلیارد کف بودجه است. در این مدت مدام به سازمان برنامه و بودجه رتم و با مجلس صحبت کردم، اما آنها می گویند نمی توانیم قولی بدهیم.

ظاهراً ورزش اولویت ندارد...
ورزش اولویت هیچ دولتی نبود، چرا که مسأله اول خوراک، مسکن، حمل و نقل، بهداشت، ورزش مسأله اصلی کشور نیست. کشورهایی که ورزش را در اولویت می گذارند که سایر مشکلات را حل کرده اند. کشور ما فعلاً درگیر مسائل دیگری است.

معیار تقسیم بندی بودجه بین فدراسیونها چیست؟
برای تقسیم بودجه، شاخص گذاری می کنیم. شاخص برای ما، مدال بازیهای آسیایی، قهرمانی آسیا و جهان و قدمت رشته ها در مسابقات جهانی است. مثلاً شاخص گلف ۲۲۰ تا ۲۵۰ است، کشتی ۱۰۰، هر امتیاز را ضربدر ۱۰۰ هزار کردیم. سال قبل ضربدر ۴ میلیون کردیم. من معتقدم که ما بودجه را عادلانه بین فدراسیونها تقسیم می کنیم و هیچ وقت جلسه و مذاکره با فدراسیونها نداریم. وقتی سهم ضریب ۵۰۰ میلیون می کنیم. فدراسیونی که هزار امتیاز دارد، ۵ میلیارد تومان می گیرد.

جالب اینکه حتی یک مورد اعتراض هم به تقسیم بودجه نداشته ایم.

ادغام بودجه وزارت و کمیته ملی المپیک، بودجه فدراسیونها را کم نمی کند و همین مسأله بهانه خوبی دست فدراسیونها را می دهد؟
به نظر من ادغام بودجه کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش در حقیقت عیناً چیزی را نمی آورد، اما اگر رای بیابود در توافق خطرناک رخ می دهد. من بابت همان به قالیباف نامه نوشتم و دلایل رد ادغام بودجه را کامل برایش توضیح دادم. نوشتم که ضرورت این کار چیست؟ چرا ۴۰ سال گذشته از ادغام خبری نبود؟ حالا چه اتفاقی افتاده؟ اگر ادغام بودجه انجام شده تا نظارت بیشتر صورت گیرد، بدون ادغام هم مراجع نظارتی مثل دیوان محاسبات برحمتی می توانند بر ما نظارت داشته باشند. از طرفی به لحاظ منشور کمیته ملی المپیک در رویدادهای بزرگ مثل بازیهای آسیایی و المپیک متولی است و حتی برای المپیک توکیو هم به ما سهمیه دادند که وزیر و معاونانش را به عنوان میهمان دعوت کردیم و حتی آنها نتوانستند به دهکده بروند. نکته آخر تعهدپذیری است. من همه توأم را می گذارم تا پول به ورزش بیابودم. اگر این انگیزه گرفته شود، چه انگیزه ای می ماند؟ وقتی بودجه ادغام شود، وزارت می گوید

کمیته بین المللی المپیک قطعاً ادغام بودجه وزارت ورزش و کمیته را دخالت مستقیم دولت می داند و حتی ممکن است حکم تعلیق بدهد. این اتفاق قبلاً برای ایتالیا رخ داد

پول نیست و فعلاً به دست ما نرسیده اما اگر مثل قبل مستقل باشیم، برای بودجه فدراسیونها به سازمان برنامه و بودجه می روم و همه تلاش را می کنم تا بودجه را تأمین کنم. مشکل بعدی هم تضاد منافع است، یعنی اگر بودجه اول به سیستم وزارت وارد شود، تضاد منافع پیش می آید. به هر حال رؤسای کمیسیون ارزیابی منتظر تصمیم مجلس هستند.

از نظر ioc این قضیه مشکل ساز نمی شود؟
کمیته بین المللی المپیک قطعاً ادغام بودجه وزارت ورزش و کمیته را دخالت مستقیم دولت می داند و حتی ممکن است حکم تعلیق بدهد. این اتفاق قبلاً قرار بود برای کمیته ملی المپیک ایتالیا بیفتد که ioc نامه نوشت اگر این قانون برداشته شود، ایتالیا تعلیق می شود. شک نکنید برای ما هم این خطر هست.

بودجه شمشیربازی ایتالیا برابر بودجه کل ورزش ایران

نگاه استراتژیک ما برای رسیدن به جایگاه سوم در بازیهای آسیایی است. کاروان ما نمی تواند چین و ژاپن را بگیرد. بنابراین ما برای پنجمی در هانگژو تلاش می کنیم و ۴ دوره دیگر یعنی ۱۲ سال بعد می توانیم ادعای سومی را داشته باشیم اما وقتی بودجه ورزش ما با فدراسیون شمشیربازی ایتالیا برابر است و تیم ملی ما با نتیجه ۴۴-۴۴ به آنها می بازد، این ظرفیت بالای ورزش ما را نشان می دهد. در حالی که بودجه فدراسیون شمشیربازی ایتالیا ۱۵ میلیون یورو است و بودجه فدراسیون ایران ۲۵۰ هزار یورو. بودجه ما برای رقابت با آنها کافی نیست.

تجهیزات ما در ژیمناستیک به درد نمی خورد

تجهیزات و زیرساخت های ایران استاندارد نیست. تجهیزات ما در ژیمناستیک به درد نمی خورد. قیمت یک دوچرخه ۴۵۰ میلیون تومان است و ملی پوشان ما در اردوی تیم ملی دوچرخه ندارند. من پیشنهاد دادم یک یا دو چرخه به آنها بدهیم اما دو دوچرخه برای ۱۰ نفر کافی نیست. ما برای یک دوچرخه باید ۴۵۰ میلیون تومان بدهیم، در حالی که بودجه فدراسیون ۵۰۰ میلیون تومان است، کل کمک ما به فدراسیون زیر ۵۰۰ میلیون تومان است. سال قبل زیر ۳۰۰ میلیون بود. البته ۲ ماه به آنها پولی داده ایم. چون نمی دانیم چقدر به ما تخصیص می دهند. فرض کنید بودجه ۵۰۰ میلیارد تومانی ما که معادل ۲۵ میلیون دلار است، با بودجه یک فدراسیون اروپایی برابر است. در واقع ما منابع مالی لازم برای رقابت با دنیا را نداریم.

بودجه ۱۵ میلیاردی که ناشنایان ندارد

قرار است کاروان ناشنایان سال آینده برای المپیک به برزیل برود که هزینه ۲۷۰ نفر، ۱۵ میلیارد تومان می شود، کمیته المپیک تعهد تأمین ۵ میلیارد را داده و وزارت هم ۱۰ میلیارد تومان می تواند به آنها بدهد. در حالی که نه ما پولی داریم و نه وزارت ورزش. هزینه بلیت هر نفر ۷۰ میلیون تومان است؛ بدون هزینه هتل، هزینه های جاری، خورد و خوراک و پاداش. برای بازیهای آسیایی جاکارتا ۲ میلیون دلار و برای بازیهای جوانان ۸۴۰۰ میلیارد، برای المپیک توکیو هم یک میلیون یورو و ۳۰ میلیارد تومان برای توکیو ۷ برابر شده، در حالی که بودجه ما هیچ وقت ۷ برابر نشده است. وقتی می گویند سالی ۵۰۰ میلیارد داریم، دقیقاً ۵ سال بعد، بحث جدی تر می شود.

برای میزبانی از تیم های جام جهانی زمین استاندارد در کیش نداشتیم

ما برای جام جهانی قطر، می خواستیم که ۳۲ کشور برای تمرین به کیش بیایند. اما بعد از بررسی متوجه شدیم هیچ فضای استاندارد در کیش نداریم و پیشمان شدیم. زمین استاندارد برای آنها تعریف دارد. ما در ایران تنها یک مجموعه استاندارد داریم آن هم مجموعه ورزشی آزادی است. می گویند مجموعه فولاد اهواز هم دارای استانداردهای لازم است که البته من ندیده ام. ما حتی بیست استاندارد دوچرخه سواری، سالن ژیمناستیک و وزنه برداری نداریم. ست وزنه برداری برند خاص هم ۵ هزار دلار است، کمان تیراندازی با کمان ۱۲۰-۳۰

میلیون تومان است. حتی هوگوی توکانودو ۳-۲ هزار دلار است یا هر قایق ۸-۷ هزار یورو. ما برنامه استراتژیک، منابع مالی، زیرساخت ها و تجهیزات استاندارد لازم داریم.

این آماری که مثلاً ۲ هزار و ۵۰۰ هزار زمین چمن مصنوعی داریم، آمار درستی نیست. مثلاً در روستاها یک تکه زمین چمن مصنوعی درست کرده اند که ۱۰۰ میلیون تومان هم برای آنها هزینه نشده. ۵ هزار زمین داریم که برای هر کدام نهایت ۱۵ تا ۲۰ تومان هزینه کرده اند و به روستایی ها داریم. ست وزنه برداری برند خاص هم ۵ هزار دلار است، کمان تیراندازی با کمان ۱۲۰-۳۰

نقش زیرساخت در میزبانی

قطر برای جام جهانی ۶۰ میلیارد دلار هزینه کرده و منطقه ای به وسعت ۱۰ کیلومتر مربع را به برج های طبقه ای اختصاص داده و حدود ۲۰۰ هزار تخت ۵ ستاره برای میهمانان آماده کرده است. آن وقت ما در تهران، ۱۰ هزار تخت ۵ ستاره نداریم. اما آنها برای ۲۰۰ هزار نفر تخت ۵ ستاره پیش بینی کرده اند. در این وضعیت قطر سال ۲۰۲۱، حدود ۶۰ درصد رقابت های بین المللی را در دوحه برگزار کرد. بحث بودجه ورزش شفاف است. ما نیازمند پژوهش هستیم و ایران فاقد رویکرد استراتژیک برای توسعه ورزش است؛ آن هم با نگاه کلان و جامع نگر. برای ورزش ایران نگاه ۵۰ ساله و ۲۰ ساله لازم است، در حالی که ما نمی دانیم سال آینده چه می شود. من به عنوان مدیر، نمی دانم سال ۱۴۰۱ چه می شود، در حالی که برنامه استراتژیک در کشوی میزم است.

وقتی برنامه یکساله نداریم و برای سال بعد هم ۱۵ تا ۱۰ درصد افزایش قیمت هست، بهترین وضعیت افزایش ۲۰ درصد، ۱۸۰۰ هزار تا می شود تا ۲۳۰۰ تا ۴۰۰ میلیون تومان. آن هم با ارز ۲۰ هزار تومانی.